

РЕШЕНИЕ

№ 9012

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6201** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба от Н. П. Н. от [населено място] срещу Решение по ЗДОИ на и.ф. Административен ръководител Градски прокурор на СГП, обективизирано в Писмо №14386/2025 г. от 06.06.2025 г., с което му е отказан достъп до поисканата от него със Заявление от 03.06.2025 г. обществена информация. Оспорващият твърди, че поисканата от него информация е обществена и в достатъчна степен е индивидуализирана от него в подаденото заявление, чрез посочване на конкретни прокурорски актове по посочени преписки, които се създават и съхраняват при задължения субект, до когото е отправено искането. Предвид това счита, че изложените в оспорения акт мотиви са неправилни, а в хода на съдебното производство същите не могат да бъдат допълвани. Затова отказът е незаконосъобразен според него и следва да бъде отменен и ответникът задължен да му предостави достъп до поисканата информация. Жалбата се поддържа в хода на съдебното производство по отношение на отказа по т. 2 и т.3 от заявлението. Не се поддържа относно отказа по т. 1 от същото с твърдение, че прокурорският акт по посочената в тази точка преписка го има в интернет. Подробно доводи за основателност на жалбата се изложени от процесуалния представител на оспорващия адв. К. в съдебно заседание и развити в писмени бележки, представени от оспорващия

Ответникът – Зам.-главния прокурор на В и.ф. Административен ръководител Градски прокурор на СГП, чрез процесуалния си представител прокурор М. Ю. в съдебно заседание, изразява становище за неоснователност на жалбата. По изложени съображения се иска да бъде постановено решение, с което жалбата да бъде отхвърлена.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната в СГП административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от приложената административна преписка, на 03.06.2025 г. оспорващият Н. П. Н. е депозирал до ръководството на СГП заявление по ЗДОИ, в което е поискал да му бъдат предоставени крайните прокурорски актове по следните преписки: 112/2022 г. по описа на Специализираната прокуратура /закрита/; 765/2021 г. по описа на Специализираната прокуратура /закрита/ и 10969/2023 г. по описа на СГП. Посочил е, че съобразно дописка на визиран интернет адрес това следва да бъде акт за прекратяване на досъдебно производство, който по всичко изглежда, че не е преминал никакъв съдебен контрол. Заявено е, че иска актовете да му бъдат предоставени на посочен имейл адрес.

С Писмо №14386/2025 г. от 06.06.2025 г. и.ф. Административен ръководител Градски прокурор на СГП е уведомил заявителя, че по отношение на исканата от него информация – крайни прокурорски актове по посочени преписки, не е налице основание за произнасяне по реда на чл.34, вр. чл.28, ал.2 от ЗДОИ. В тази връзка е посочено, че в случая не се касае до искане за достъп до обществена информация, свързана с обществения живот в Република България по смисъла на чл.2 от ЗДОИ, а до стъп до документи. Прието е, че предвид разпоредбата на чл.25, ал.1, т.2 от ЗДОИ всяко искане за достъп по реда на ЗДОИ следва да съдържа описание на исканата обществена информация, която може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължения по ЗДОИ субект. Посочено е също, че по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до информация, като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната, но не и достъп до документи като материализиран носител на информация.

По преписката липсват доказателства за датата, на която писмото е получено от заявителя.

За установяване наличието на обществен интерес от търсената информация оспорващият е представил разпечатка от сайта на прокуратурата, в която е отразено, че преписка №10969/2023 г. на СГП е решена от прокурор – постановление за прекратяване на наказателното производство. Представена е и разпечатка от Lex.bg от 04.03.2025 г. със заглавие „Прокуратурата прекрати основното дело по казуса „Осемте джуджета“, както и разпечатка от сайта на ВСС, от която е видно, че с Решение от 18 юни прокурорската колегия на ВСС е поощрила Й. П. – прокурор на СГП, с отличие „предсрочно повишаване в ранг“ – „прокурор във ВКП“, за проявен висок професионализъм, безупречно и образцово изпълнение на служебните задължения и високи нравствени качества. Във връзка с тези доказателства оспорващият обяснява, че една от преписките, предмет на заявлението му, е именно тази, като същата е прекратена от прокурор Й. П..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Актовете, с които се предоставя или се отказва достъп до обществена информация, безспорно са индивидуални административни актове по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, доколкото представляват волеизявление на законово оправомощен орган, с което се създават права или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани и организации. Настоящият съдебен състав приема, че оспореното писмо, макар да не е под формата на решение, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 ЗДОИ. В същото е посочено, че исканата информация не отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 ЗДОИ, поради което този закон е неприложим. Следователно, оспореното писмо представлява отказ да бъде предоставен достъп до

поисканата със заявлението информация.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп до обществена информация, насочена срещу неблагоприятен за него акт. Спазен е законоустановения срок за оспорване, доколкото се установи, че писмото е издадено на 06.06.2025 г., а жалбата е подадена на 09.06.2025 г. Освен това, в същото не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, при което съответният срок за обжалване се удължава на два месеца, съгласно чл.140, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното в настоящото производство писмо е издадено от компетентен орган – и.ф. Административен ръководител Градски прокурор на СГП, до когото е било адресирано.

Съдът приема, че макар да не е издадено във формата на решение, доколкото оспореното писмо е издадено в предписаната от закона писмена форма, а съдържанието му съответства на разпоредбата на чл.38 ЗДОИ не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. Ясно е кой орган го е издал, по кое заявление и до кого е адресирано. Изложени са мотиви за формирания отказ, от които заявителят е разбрал причините, поради които е направен.

В хода на проведеното административно производство не се твърди и не се установи да са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът счита, че процесният отказ е постановен и в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

От мотивите на оспореното писмо е видно, че за да откаже достъп до исканата информация от една страна ответникът е приел, че същата няма характер на обществена такава по смисъла на чл.2 от ЗДОИ. Освен това е прието, че не се иска достъп до информация, а до конкретно посочени документи, както и че същото не отговаря на изискванията на чл.25, ал.1, т.2 ЗДОИ, доколкото исканата информация не е ясно и конкретно описана.

По така изложените основания за отказ настоящият съдебен състав приема, че неправилно ответникът е приел, че заявлението, с което е сезиран, не отговаря на изискванията на чл.25, ал.1, т.2 ЗДОИ, както и че посочването на конкретни документи, които се искат със същото не представлява искане за достъп до информация, а достъп до самите документи. Действително, за да възникне задължение за субекта по чл.3 от ЗДОИ да предостави достъп до обществена информация, правото трябва да бъде надлежно упражнено по реда на чл.24 и сл. от ЗДОИ от заявителя, както и да съдържа описание на исканата информация, съобразно чл.25, ал.1, т.2 от ЗДОИ. За да се счита, че е изпълнено това изискване, е достатъчно исканата със заявлението информация да бъде посочена по начин, който да дава възможност на органа да разбере с искане за предоставяне на каква точно информация е сезиран. По аргумент от разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗДОИ, регламентираща, че информацията по чл.2, ал.1 от ЗДОИ е обществена независимо от вида на нейния материален носител, следва да се приеме, че самият закон поставя знак на равенство между информацията, съдържаща се в един документ, и самия документ като неин материален носител. Следователно искането за предоставяне на копие от документ е равносилно на искане за достъп до съдържащата се в документа информация, като в този смисъл дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация, е ирелевантно за дължимостта ѝ, ако са налице останалите предвидени в закона предпоставки за нейното предоставяне. Освен това и ако е счел, че от заявлението не е ясно каква информация се иска от ответникът е следвало да се възползва от предоставената му от чл. 29, ал. 1 ЗДОИ възможност да поиска прецизиране на искането и уточняване на предмета, за което да предостави подходящ срок за това. Такива действия безспорно в случая не са извършвани.

Съдът намира за правилни обаче доводите на ответника, че исканата с процесното заявление информация не е обществена такава по смисъла на чл.2 ЗДОИ.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБългария, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественозначима информация, изключая нормативно уредените му ограничения. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Съответно, в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация. Със ЗДОИ е създадена и правна гаранция за упражняване на конституционно признатото право на гражданите на достъп до информация по чл. 41 от Конституцията на РБългария, като е регламентирано, че решенията на задължените за предоставяне на достъп до обществена информация лица и за отказ за предоставяне на достъп до такава информация, подлежат на съдебно-административен контрол по реда на АПК /чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ/.

При анализа на посочената по-горе нормативна регламентация следва извода, че във всеки един случай при извършване на преценка дали за даден субект съществува законово регламентирано задължение за предоставяне на достъп до информация по реда и на основание ЗДОИ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на три предпоставки, а именно: 1. Субектът, до който е направено искането, да е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ; 2. Информацията, която се иска, да представлява официална обществена информация или служебна обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ и да се създава или съхранява от органа, сезиран със заявлението за достъп до информация и 3. В друг закон да не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация. Посочените предпоставки представляват юридически факти, които пораждаат компетентността /правото и задължението/ на органа, сезиран с искане за предоставяне на достъп до обществена информация по ЗДОИ, да се произнесе с индивидуален административен акт по направеното искане /с решение за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп обществена информация/.

В случая от СГП е поискан достъп до информация, съдържаща се в крайните прокурорски актове по посочени преписки, за които заявителят е предположил, че са постановления за прекратяване на досъдебното производство.

С оглед информацията, която е поискана от СГП и при преценка на дефиницията за обществена информация, дадена в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ настоящият съдебен състав приема, че материалите по досъдебното производство, и конкретно актовете на прокурора, съставени в качеството му на орган на досъдебното производство във връзка с предприемането на действия по разследването или на действия, следващи завършване на разследването по реда на Глава осемнадесета от НПК (в процесния случай – за прекратяване на наказателното производство), не

съставляват обществена информация по смисъла на тази разпоредба. Това е така, тъй като тези актове са издадени от съответния прокурор в пряка връзка с изпълнение на функциите му на орган на досъдебното производство. По отношение на тези актове е предвиден специален ред за търсене и предоставяне на информация, а именно в разпоредбата на чл.198 НПК – само с разрешение на прокурора, водещ разследването, а не от задължения по ЗДОИ субект. Съгласно цитираната разпоредба на НПК, материалите по разследването не могат да се разгласяват без разрешение на прокурора. Като част от материалите по делото следва да се считат и актовете на прокуратурата, изготвени във връзка с осъществяването на процесуални действия по конкретни наказателни дела, с които наблюдаващият прокурор изпълнява законоустановените си правомощия по ръководство и надзор в рамките на досъдебната фаза на наказателното производство. Следователно, по отношение на тази информация е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване по смисъла на чл.4, ал.1 и чл.7, ал.1 ЗДОИ, а именно по реда на чл.198 НПК - информация се търси и получава само с разрешение на прокурора и от прокурора, а не от задължения по ЗДОИ субект. Посочените разпоредбите на чл.4, ал.1 и чл.7, ал.1 от ЗДОИ предвиждат възможност това право по силата на друг закон да е изключено, пълно или частично ограничено. Следователно, нормативно е препятствана възможността всеки български гражданин да получи свободен достъп по реда на ЗДОИ до преписките на прокуратурата, както и да се снабди с копие от конкретни документи по тях.

Доколкото търсената от оспорващия информация не е обществена такава, по отношение на същата ответникът няма качеството на задължен субект по чл.3 ЗДОИ. При анализа на специалните правни норми, регламентиращи правоотношенията между заявителя и административния орган, както и нормите на чл.3, ал.1 ЗДОИ, чл.5, ал.1 и ал.2 от Закона за съдебната власт и чл.198, ал.1 от НПК се налага изводът за разграничение между актовете на прокуратурата, издадени във връзка с функцията и на орган на съдебната власт и тези, издадени при изпълнение на нейните чисто административни функции като част от държавния апарат. В приложното поле на ЗДОИ попада само онази категория актове на органите на съдебната власт, които представляват част от извършваната от тях административноправна дейност. Само по отношение на информация, свързана с тази им дейност, същите са задължен по ЗДОИ субект.

След като се прие, че търсената информация не е обществена съдът, не се дължат други доводи и съображения, свързани с тълкуването и прилагането на разпоредби от ЗДОИ, включително и за наличие или липса на надделяващ обществен интерес. Този въпрос подлежи на разглеждане само в случаите, когато информацията е обществена и достъпът до нея е ограничен. За това и доказателствата в тази насока не следва да бъдат обсъждани.

В този смисъл е и практиката на ВАС в редица решения.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че като е отказал предоставяне по реда на ЗДОИ на търсената от заявителя информация, ответникът е приложил правилно материалния закон. Следователно жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. Н. от [населено място] срещу Решение по ЗДОИ на и.ф. Административен ръководител Градски прокурор на СГП, обективизирано в Писмо №14386/2025 г. от 06.06.2025 г.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40,

ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: